

5

dikter

av

Jacques

Werup

Envoi

Jag har varit med om dig.
Jag kan aldrig förlora dig.

Kärleksdikt från Haväng

Den söta doften av bränd sololja.
Sanden som klibbar fast vid skinkorna.
Svettpärlorna i hudveckan, saltsmaken,
hårtofsarna, den skamlösa glömskan.

Förbländningen och pulserandet.

Vipornas skrin, bränningarna i skyn.
Tömningen och den inre vaggsången.
Jag har mitt förflutna, du ditt,
och ingetdera hotar i denna stund.

Dåsigheten och lättheten.

Sedan det iskalla badet och ilningen
över att turisterna iakttog oss
uppifrån dynerna, ända hit ner
känns lukten från deras termosar.

Sladden

Kan man skriva dikter om sladden? Ännu långt in på 1800-talet hade ingen gjort det, av det skälet att sladden inte fanns. Förmodligen var det av gammal vana som ingen heller gjorde det — så vitt jag vet — under första hälften av 1900-talet. Estetiken, liksom så mycket annat här i världen, får sin innebörd från vanorna: det som anses vackert har länge ansetts vackert. Därför är den dikt jag tänker skriva om sladden kanske ännu något av en nyhet. Skulle man rentav kunna skriva en kärleksdikt om sladden? Förvisso. Det vore mycket enkelt. Några ord bara, om att man tack vare sladden kan tända lampan, i kvällens dunkel, och på så vis få se sin älskades ansikte tydligare och därigenom liksom förkorta vägen till hennes leende. Så enkelt vore det att skriva en kärleksdikt om sladden.

Vintern i Paris

har en enda färg, grå
hus och grå himmel
smälter samman och regnen
liknar ett grått täcke
över plättaken.

Nog med finstämd, blyertsgrå poesi! Man längtar
efter Fujicolor

eller åtminstone efter vintern
i Sverige, känslan av höjd,
smaken av frost och frusna slänbär.

Också de blåaktiga skymningarna
över Seinens tröga avloppsvatten
är grå, lika grå
som de luggslitna och nerbajsade
torkmattorna till gräsplättar

i Jardin du Luxembourg.

Allt oftare återkommer bilderna hemifrån:
de levande träden, de silverglänsande
plogfårorna, de svarta kajorna
i askarna som står bläcksvarta
mot det kritvita fältet, en morgonhimmel
blå som minnet

av färgen blå, rönnbär,

en röd traktor, en stickad skidmössa
i snölandskapet, solen, en eftermiddagshimmel
med samma färg som spunnet socker,
röken och fåglarnas tystnad i skymningen,
en eftermiddagshimmel
glödande som veden i brasan,
julstjärnorna som lyser i natten.

Också på nätterna
drömmer jag om kontrasterna,
de skarpa motsättningarna

i ett landskap i det fria,

med vidder och en horisont,

med djur och hus som ingen äger,

jag kommer tillbaks till ensliga stråk,

jag återser molnen över havet och grönskan

pulserar

med samma ljud som mina egna hjärtslag.

Det är ett landskap

med olika årstider, olika

temperaturer, det luktar

sol, snö, vete

eller gödsel, man andas

och har jord under naglarna.

Kroppen färdas i sömnen

med sin egen rytm
tillbaks till sitt syre, bort,
bort från botten av den här blykistan
där Paris ligger nerpressat, surt
som en väldig skurtrasa, grått
och tungt, likt en jättelever full av cancer.
På morgonen tänker jag
med fasa på att ha det som alla
dem som inte vet
att de har någon annanstans
att bege sig.

Indiansommar

Så, en sommar. Sedan inte mer;
som när man om kvällen släcker
lampan över ett älskat ansikte.
Tid att ge sig av, med vitheten efter ljuset
över hennes panna
som enda minne — innanför ögonen
ännu en stund en lysande sten,
pulvriserad i det väldiga mörkret.

Jacques Werups dikter är hämtade ur följande samlingar:

48 dikter från Österlen (Bonniers 1980);

Från dörren till hemligheten (Bonniers 1985);

Den sjungande kroppen (Bonniers 1986);

Provliv 1-10 (Bonniers 2002).

© Jacques Werup

Urval Bo Bjelvehammar